

Výroční zpráva Ministerstva zdravotnictví o činnosti v oblasti poskytování informací ve smyslu § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2020

Ministerstvo zdravotnictví je ústředním orgánem státní správy na úseku zdravotní péče a ochrany veřejného zdraví. Je také ústředním orgánem státní správy pro zdravotní péči a ochranu veřejného zdraví, zdravotnickou vědeckovýzkumnou činnost, zacházení s návykovými látkami, přípravky, prekursory a pomocnými látkami. Dále pro vyhledávání, ochranu a využívání přírodních léčivých zdrojů, přírodních léčebných lázní a zdrojů přírodních minerálních vod.

Ve smyslu ustanovení § 2 z. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) je vůči veřejnosti povinným subjektem. V souladu s § 18 z. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím tímto Ministerstvo zdravotnictví zveřejňuje výroční zprávu za rok 2020 o své činnosti v oblasti poskytování informací.

A. Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí

Celkový počet podaných žádostí o informace v roce 2020 **byl 620 žádostí**, které byly vyřízeny následovně:

▪ počet poskytnutých informací	457
▪ počet odložených žádostí o informace	57
▪ počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace	106
<i>(z toho 32 vydaných rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace)</i>	

B. Počet odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

27

(z toho 6 odvolání podaných proti rozhodnutí o částečném odmítnutí)

- o v 15 případech bylo rozhodnutí povinného subjektu potvrzeno
- o v 9 případech doporučila rozkladová komise rozhodnutí zrušit a vrátit věc k novému projednání,
- o ve 2 případech bylo přistoupeno ke změně výrokové části
- o v 1 případě nebyl rozklad podán v souladu se správním řádem.

- C. Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení** **3**
- *Rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 6 A 87/2018-45*
 - *Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10A-110/2018-29*
 - *Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 A 178/2018-41*
 - viz přílohy 1, 2 a 3

- D. Výčet poskytnutých výhradních licencí včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence** **0**

- E. Počet stížností podaných podle ustanovení § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody podání stížností a stručný popis způsobu vyřízení stížností** **57**

- Stížnost na předepsanou úhradu – 2x; postup MZ potvrzen v obou případech
- Stížnost na nečinnost MZ – 4x; z toho 2x poskytnuta odpověď, 2x vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti
- Stížnost na postup povinného subjektu – 51x; z toho:
 - v 6 případech žádost vyřízena v rámci autoremedury vydáním rozhodnutí o odmítnutí žádosti;
 - ve 12 případech žádost vyřízena v rámci autoremedury poskytnutím vyžádané informace
 - ve 3 případech nadřízený orgán potvrdil postup MZ
 - ve 24 případech byla stížnost posouzena jako nedůvodná či neoprávněná (předčasná)
 - ve 3 případech byla stížnost posouzena jako rozklad proti rozhodnutí prvostupňového orgánu
 - ve 3 případech byla stížnost žadatelem vzata zpět

- F. Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím**

V roce 2020 bylo v souladu s § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím zpoplatněno bylo přistoupeno k úhradě celkem u 10 žádostí, pouze ve 3 případech byla požadovaná částka uhrazena (celková výše úhrady **7 000 Kč**).

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. června 2021 č. j. 6 A 87/2018-45

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. června 2020, č. j. 6 A 87/2018-45, kterým **byla zamítnuta žaloba** paní XY ve věci její žádosti o informace, kterou se domáhala poskytnutí informací ohledně činnosti pilařského závodu (resp. záznamy, které byly podkladem závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, anebo z nichž Ministerstvo zdravotnictví vycházelo při posuzování žádosti o přezkum tohoto závazného stanoviska). Ministerstvo žalobkyni k této žádosti poskytlo protokol z měření hluku v mimopracovním prostředí provedeného Zdravotním ústavem se sídlem v Ústí nad Labem a vyjádření Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, s tím, že jiné dokumenty nemá k dispozici. Následně ještě ministerstvo po urgencích žalobkyně rozhodlo o odmítnutí této žádosti o informace, neboť shledalo, že požadovanými informacemi nedisponovalo, a ani nemělo povinnost požadovanými informacemi disponovat. K rozkladu žalobkyně bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno ministrem, a následně žalobkyně toto rozhodnutí ministra napadla žalobou.

Soud se ve svém rozsudku neztotožnil s námitkami žalobkyně, když konstatoval, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkou žalobkyně, že žalovaný byl povinen disponovat jí požadovanými informacemi (a tedy je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné), a to i proto, že, jak zdůraznil Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35, **nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak podrobně by jí měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí.**

K námitce, v níž žalobkyně žalovanému vytýkala, že napadené rozhodnutí založil na nesprávné skutkové úvaze o tom, že přípisem ze dne 15. 3. 2018 povinný subjekt vyřídil žádost o informace, když tento požadované informace vlastně neposkytl, a že povinný subjekt navíc nemohl rozhodnout o téže žádosti o informace nejprve pozitivním rozhodnutím ze dne 15. 3. 2018, a následně rozhodnutím negativním o odmítnutí žádosti o informace (prvostupňové rozhodnutí), soud uvedl, že **správní orgány netvrdily, že by povinný subjekt přípisem ze dne 15. 3. 2018 zcela vyhověl žádosti o informace (že by odpověděl na všechny vznesené dotazy), ale že žalobkyni poskytl mu všechny dostupné podklady a tak její žádost vyřídil.** K údajné nepřipustnosti současné existence pozitivního a negativního rozhodnutí o žádosti o informace soud konstatuje, že shledává postup povinného subjektu v projednávané věci jako správný a souladný se zákonem, neboť je přílehlavý okolnostem projednávaného případu, v němž se žalobkyně po vydání dostupných informací na povinný subjekt znovu obrátila se stížností na nedostatečné vyřízení žádosti o informace a povinný subjekt právě až na základě prvostupňového rozhodnutí dal řádně a jednoznačně vůči žalobkyni najevo, že její žádost o informace v širším nežli již poskytnutém rozsahu odmítá a předestřel z jakých konkrétních důvodů – v daném případě pro faktickou neexistenci vyžadovaných informací v dispoziční sféře povinného subjektu.

K další žalobní námitce, v níž žalobkyně zpochybňovala napadené rozhodnutí pro údajně existující vnitřní logický rozpor mezi výrokem, v němž žalovaný zamítl její odvolání, a odůvodněním, v němž žalovaný konstatoval, že žádost o informace byla vyřízena povinným subjektem jako žádost směřující pouze k poskytnutí existujících informací, soud uvádí, že **žalobkyně podle přesvědčení soudu touto žalobní námitkou pouze uměle a účelově vytrhávala z celého kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí ty partie, které pro jí takto konstruovaný vnitřní konflikt údajně svědčily**. Soud k tomu dále uvedl, že žalovaný se v odůvodnění relevantně, tj. způsobem podporujícím výrok napadeného rozhodnutí vyjádřil v tom smyslu, že podpořil povinný subjekt v odmítavém závěru prvostupňového rozhodnutí, jímž tento teprve následně odmítl poskytnout žalobkyni všechny požadované údaje, o jejichž existenci ona sama polemizovala v návaznosti na svou vlastní, jen subjektivně pocíťovanou čili fakty nepodloženou, představu o průběhu přezkumného řízení prováděného povinným subjektem.

Konečně, k poslední z námitek, podle níž si povinný subjekt opatřoval v rámci přezkumného řízení další podklady, což zpochybňuje vlastní odůvodnění napadeného rozhodnutí (skutečnost, že povinný subjekt jiné podklady nemá), soud konstatuje, že **tuto námitku považuje za zcela mimoběžnou ve vztahu k projednávané věci, týkající se svobodného přístupu k informacím, neboť se žalobkyně prostřednictvím ní vlastně jen snažila usvědčit žalovaného ze lži, a na základě toho posléze zpochybnit tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí**.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. září 2020, č.j. 10 A 110/2018-29

Ve věci proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 27. června 2018, č.j. MZDR 25716/2018-3/PRO, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí MZ-KAN ze dne 20. června 2018, č.j. MZDR 6699/2018-9/MIN/KAN. Jednalo se o žádost o informace – poskytnutí přehledu všech přezkumných řízení ukončených žalovaným (myšleno MZ) v letech 2013 až 2017, v nichž bylo přezkoumáváno závazné stanovisko vydané krajskými hygienickými stanicemi k záměrům, jejichž předmětem byl provoz závodů zaměřených na strojní obrábění dřeva. Soud žalobu zamítl.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. září 2020, č. j. 11 A 178/2018-41

Znění rozsudku přikládáme, s ohledem na jeho charakter, v plném znění

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu [redacted]
soudců [redacted] v právní věci

žalobkyně: [redacted] narozená [redacted] bytem [redacted]

zastoupené [redacted]
[redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 28. 5. 2018, č. j. [redacted]
[redacted]

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ministra zdravotnictví (dále jen „ministr“) ze dne 28. 5. 2018, č. j. [redacted] kterým byl podle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví (dále též jen „ministerstvo“) ze dne 4. 5. 2018, č. j. [redacted]
2. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo jako povinný subjekt s odkazem na § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů,

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

(dále jen „informační zákon“), rozhodlo o odmítnutí žádosti žalobkyně o informace ze dne 5. 3. 2018, kterou se žalobkyně domáhala poskytnutí záznamů o měření hluchnosti níže uvedených provozních situací v rámci provozu pilařského závodu [REDACTED]

1. současný provoz pořezového stroje uvnitř pilnice a vysokozdvizného vozíku vně pilnice,
2. současný provoz pořezového stroje uvnitř pilnice a ruční motorové pily vně pilnice,
3. současný provoz vysokozdvizného vozíku vně pilnice a ruční motorové pily vně pilnice,
4. současný provoz pořezového stroje uvnitř pilnice, vysokozdvizného vozíku vně pilnice a ruční motorové pily vně pilnice,
5. současný provoz vysokozdvizného vozíku uvnitř pilnice a (druhého) vysokozdvizného vozíku vně pilnice, a
6. současný provoz pořezového stroje uvnitř pilnice, vysokozdvizného vozíku uvnitř pilnice a ruční motorové pily uvnitř pilnice, a to při otevřených vratech do pilnice,

Ke každé této jednotlivé provozní situaci žalobkyně požádala o poskytnutí veškerých záznamů:

- a) o tom, že k dané situaci v uvedeném pilařském provozu nedochází, resp. docházet nebude,
- b) o tom, že v hluku produkovaném při dané situaci v uvedeném pilařském provozu se nebude vyskytovat tónová složka, a
- c) o průběhu a výsledcích měření hluku vznikajícího při dané situaci, a o hodnocení tohoto měření.

Žalobkyně současně uvedla, že poptává pouze takové záznamy, které byly podkladem závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 1. 8. 2017, [REDACTED] (dále jen „závazné stanovisko KHS“), anebo z nichž ministerstvo vycházelo při posuzování žádosti o přezkum tohoto závazného stanoviska.

3. V prvním žalobním bodu žalobkyně napadenému rozhodnutí vytkla, že je založeno na nesprávné aplikaci § 37 odst. 1 správního řádu. Ministr v napadeném rozhodnutí uvedl, že ministerstvo posuzovalo žádost o informace dle skutečného obsahu tak, že žalobkyně žádá fakticky o podkladové informace, na jejichž základě ministerstvo přezkoumávalo závazné stanovisko KHS. O správnosti tohoto výkladu má svědčit závěrečný odstavec žádosti. Správní orgán tak dle žalobkyně zcela svévolně vyložil žádost v rozporu s jejím obsahem, když vyžádané informace byly vymezeny několika kritérii formulovanými tak, že se uplatňují kumulativně. Skutečnost, že poptávané informace byly podkladem závazného stanoviska KHS anebo že z nich ministerstvo vycházelo při posuzování žádosti o přezkum tohoto závazného stanoviska, byla pouze jedním z těchto kritérií.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně napadenému rozhodnutí vytkla, že bylo založeno na nesprávné skutkové úvaze o tom, že přípisem ze dne 15. 3. 2018 ministerstvo žádost o informace vyřídilo. Tento přípis však nebyl podle žalobkyně svým obsahem ani sdělením o odložení žádosti o informace, ani rozhodnutím o odmítnutí žádosti o informace. Jeho obsahem bylo jen vyjádření k přezkumu závazných stanovisek Krajské hygienické stanice v Ústí nad Labem, vedených pod č. j. [REDACTED] a č. j. [REDACTED] a poskytnutí dvou dokumentů – vyjádření Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 10. 10. 2017, č. j. [REDACTED], k žádosti o přezkum závazného stanoviska KHS (dále jen „vyjádření KHS“), a protokolu č. [REDACTED] z měření hluku v mimopracovním prostředí (dále jen „protokol“), v nichž se však žalobkyní požadované informace nenacházely. Žalobkyně doplnila, že přípis ze dne 15. 3. 2018, kterým měla být podle ministra informace vyřízena, byl vydán v řízení o jiné žádosti o informace. Podle žalobkyně navíc nemohl obstát takový postup ministerstva, jímž vedle sebe na jednu stranu

pozitivním rozhodnutím vyžádané informace poskytlo a na druhé straně žádost o informace odmítlo negativním rozhodnutím.

5. Ve třetím žalobním bodu se žalobkyně vyslovovala proti logickému rozporu mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí. Onen vnitřní rozpor měl spočívat podle žalobkyně v tom, že ministr v odůvodnění nejprve uvedl, že žádost o informace byla vyřízena ministerstvem správně jako žádost směřující k objektivně existujícím informacím, nicméně ve výroku téhož napadeného rozhodnutí aproboval prvostupňové rozhodnutí, které bylo založeno na důvodu, že ministerstvo požadovanými informacemi nedisponovalo, a ani nemělo povinnost disponovat.
6. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že se ministr nevypořádal s její rozkladovou námitkou, že ministerstvo bylo povinno disponovat jí požadovanými informacemi, když pouze konstatoval, že žalobkyně neuvedla, na základě čeho by ministerstvo mělo být povinno disponovat protokoly o měření hluku či jinými záznamy. K tomu žalobkyně opakovaně (jako v rozkladu) zdůraznila, že ministerstvo tuto povinnost mělo podle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Následně žalobkyně do žaloby na vysvětlenou uvedla, že ministerstvo jako nadřízený správní orgán provádí přezkum správních aktů vydávaných krajskými hygienickými stanicemi, konkrétně závazných stanovisek ve smyslu § 77 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Žalobkyní vyžadované informace se přitom týkaly skutečností nezbytných pro náležité posouzení hlukové zátěže konkrétního provozu pilařského závodu. Žalobkyně uvedla, že v protokolu chyběla některá měření hlučnosti provozních činností předmětného pilařského závodu, přičemž na tyto činnosti upozornila ve svém podnětu k přezkumu závazného stanoviska KHS. Výskyt těchto situací doložila videozáznamy a fotografiemi. Ministerstvo tak muselo v rámci přezkumného řízení zabránit tomu, aby byla do provozu uvedena stavba, o které lze dopředu soudit, že bude porušovat hygienické limity faktorů prostředí, jinak by tím porušilo již žalobkyní zmiňované principy správního práva upravené v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Jinými slovy se ministerstvo nemohlo spokojit jen s nedostatečnými podklady poskytnutými Krajskou hygienickou stanicí v Ústí nad Labem ohledně předmětného pilařského závodu, a mělo si tudíž opatřit některou ze žalobkyní vyžádaných informací, čili mělo mít podloženo, že k žalobkyní dotazovaným situacím nebude docházet, nebo že se při těchto situacích nebude vyskytovat tónová složka.
7. V pátém žalobním bodu žalobkyně brojila proti tomu, že napadené rozhodnutí bylo založeno na nesprávném skutkovém zjištění, že ministerstvo samo neshromažďovalo podklady v rámci vyřizování podnětu žalobkyně k přezkumu závazného stanoviska KHS. Žalobkyně však namítla, že samo ministerstvo ve svém přípisu ze dne 24. 1. 2018, č. j. [REDAKCE] vyrozumělo žalobkyni o vyřízení jejího podnětu k přezkumu závazného stanoviska KHS tak, že šetřením ministerstvo zjistilo, že počet různých nákladních automobilů s krátkou a dlouhou soupravou, které slouží k dovozu surového dřeva, se pohybuje v rozmezí 0 – 8 automobilů za měsíc, z čehož dle žalobkyně plynulo, že si ministerstvo opatřovalo další podklady v záležitosti provádění přezkumu závazného stanoviska KHS. Nesprávnost skutkového zjištění o tom, že ministerstvo samo neshromažďovalo podklady k přezkumu závazného stanoviska KHS, pak dle žalobkyně zpochybňuje i správnost zjištění ministerstva o tom, že vyžádanými informacemi nedisponuje.
8. Ve vyjádření k podané žalobě žalované ministerstvo navrhlo žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K prvnímu žalobnímu bodu uvedlo, že zhodnocení závěrečného upřesnění k žádosti jako celku bylo správné, přiléhavé a plně v intencích § 37 odst. 1 správního řádu. K druhému žalobnímu bodu uvedlo, že žádost byla vyřizována přípisem ze dne 20. 3. 2018, č. j. [REDAKCE], kde je jasně uvedeno, že jsou žalobkyni požadované informace poskytnuty, a to přesto, že jí již byly jiným dopisem ze dne 15. 3. 2018, č. j. [REDAKCE], poskytnuty. Žalobkyně se sama přestává orientovat v četných podáních a následných odpovědích, která ministerstvu adresuje. S ohledem na vypořádání prvního žalobního bodu, je logické, proč považovalo ministerstvo žádost tímto přípisem ze dne 20. 3. 2018, č. j. [REDAKCE], za vyřízenou. Není ani pravda, že by se jednalo o vyřízení jiné žádosti, neboť v

přípisu ze dne 20. 3. 2018 je jasně uvedeno, že je reagováno na žádost ze dne 5. 3. 2018. Jestliže žalobkyně uvedla, že vedle sebe nemůže existovat pozitivní poskytnutí informací a současně negativní rozhodnutí o odmítnutí, pak žalované ministerstvo její názor nesdílelo, neboť není nijak neobvyklé, že povinné subjekty mohou v části žádosti o informace vyhovět (a např. písemně informace v určitém rozsahu poskytnout) a ve zbytku vydat rozhodnutí o odmítnutí (zbývající) části žádosti. K třetímu žalobnímu bodu ministerstvo uvedlo, že je v napadeném rozhodnutí dostatečně popsáno, jak ministr, resp. jemu předcházející rozkladová komise uvažovali, neboť ministerstvo v zásadě přiznalo žalobkyni více práv, než bylo nutné a umožnilo jí podat řádný opravný prostředek proti negativnímu rozhodnutí, které k její žádosti pro jistotu vydalo (poté, co žalobkyně podala stížnost). Ministr dospěl k názoru, že sice žádost bylo možné vyřídit (a považovat za vyřízenou) již přípisem ze dne 20. 3. 2018, č. j. [REDAKCE], ale pokud ministerstvo pro jistotu vydalo ještě negativní rozhodnutí ke zbytku žádosti (ačkoliv sama žalobkyně svou žádost upřesnila či vymezila jen na určitý okruh záznamů), ministr nepovažoval jen z tohoto důvodu za nutné napadené rozhodnutí zrušit s tím, že žádost je již vyřízená, čímž rovněž šetřil práva žalobkyně. Rozpor, který dovozuje žalobkyně, je tak jen zdánlivý. K čtvrtému žalobnímu bodu ministerstvo uvedlo, že tato námitka vypořádána byla, neboť žalobkyně ve skutečnosti směřuje do přezkumu přezkumné činnosti ministerstva jako nadřízeného orgánu krajských hygienických stanic, přičemž ministr při přezkumu rozhodovací činnosti ministerstva vychází toliko ze správního spisu, který je mu předložen. Žalobkyně polemizuje se způsobem, jak probíhal či měl probíhat přezkum závazného stanoviska KHS, nikoliv se závěrem, že ministerstvo konkrétní informace disponuje (dle žalobkyně by mělo, ministerstvo však opakovaně potvrzovalo, že jinými informacemi, záznamy, protokoly apod., než které byly uvedeny ve vyřízení žádosti ze dne 20. 3. 2018, č. j. [REDAKCE] [REDAKCE] nedisponovalo). K pátému žalobnímu bodu ministerstvo uvedlo, že přípis ministerstva ze dne 24. 1. 2018, č. j. [REDAKCE], se zmiňuje jen o šetření, nikoliv o informaci ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona. Žalobkyně se ve skutečnosti pouze domnívá, že mohly existovat nějaké informace. Ministr vycházel pouze z obsahu spisu, který žádné další šetření, které by bylo písemně zachyceno, neobsahoval. Ostatně pokud by existovalo, nebyl důvod jej žalobkyni neposkytnout. Pracovníci útvaru, který přezkum závazného stanoviska prováděli, a kteří jsou také tvůrci přípisu ze dne 24. 1. 2018, č. j. [REDAKCE] poskytovali součinnost při vyřízení této žádosti o informace, jak je patrné z interního dokumentu ze dne 14. 3. 2018 založeného ve spise. Navíc ministerstvu je tato argumentace žalobkyně známa a také je mu z úřední činnosti známo, že toto šetření proběhlo zcela neformálně - telefonickým kontaktováním jednatele společnosti vlastníci konkrétní pilařský závod. V žádném ze spisových materiálů relevantní ke kauze „pilařský závod“, resp. k žádostem dle informačního zákona v kauzách [REDAKCE] žádný další podklad/záznam/písemný doklad o šetření neexistuje. A ani v žalobkyní odkazovaném přípisu ze dne 24. 1. 2018, č. j. [REDAKCE], není zmínka o podkladu či jiném formálním výstupu, ale jen o šetření, které proběhlo zcela neformálně. Jestli to byl v rámci přezkumné činnosti ministerstva postup správný či nikoliv, není předmětem řízení o žádosti dle informačního zákona.

9. Žalobkyně k vyjádření žalovaného ministerstva zaslala soudu repliku, v níž setrvala na své předchozí žalobní argumentaci. K druhému žalobnímu bodu uvedla, že vyřízení žádosti přípisem ministerstva ze dne 15. 3. 2018 tvrdil ministr v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud nyní ministerstvo tvrdí, že k vyřízení došlo jiným přípisem, pak mění důvody, na kterých je založeno napadené správní rozhodnutí. V řešeném případě nejde o částečné odmítnutí žádosti a částečné poskytnutí informace. Z napadeného rozhodnutí vyplývá souběh úplného poskytnutí informace a odmítnutí celé žádosti o informace. Takový souběh však možný není. K třetímu žalobnímu bodu žalobkyně opakovaně uvedla, že rozhodnutím ze dne 4. 5. 2018 byla její žádost odmítnuta jako celek, nikoli pouze v části. To uvádí i ministr v napadeném rozhodnutí na str. 2. Obdobně ministr tvrdí, že přípisem ze dne 15. 3. 2018 byla poskytnuta celá informace (nikoli pouze její část). Pokud nyní ministerstvo tvrdí, že odmítnutí se týkalo jen zbytku žádosti, pak mění důvody, na kterých je založeno napadené správní rozhodnutí. K čtvrtému žalobnímu bodu žalobkyně konstatovala, že považuje vyjádření ministerstva za nesrozumitelné. Podstatou rozkladové

námítky žalobkyně byla teze, že ministerstvo je povinno vyžádanou informací disponovat, protože jinak (pokud by jí nedisponovalo) by v souvislosti s přezkumem konkrétního správního aktu porušilo své povinnosti vyjádřené v ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Tím, zda v daném případě je či není možné z uvedených ustanovení dovodit povinnost ministerstva disponovat vyžádanou informací, se ministr nezabýval. K pátému žalobnímu bodu žalobkyně konstatovala, že samo ministerstvo ve svém vyjádření k žalobě výslovně připustilo, že šetření provádělo, a tedy dle žalobkyně existuje pochybnost o rozsahu dostupných informací.

10. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
11. Ministerstvu byla doručena žádost žalobkyně o informace ze dne 5. 3. 2018 podle informačního zákona, jejíž obsah soud konstatoval výše. Ministerstvo zaslalo žalobkyni k žádosti odpověď ze dne 20. 3. 2018, č. j. [REDAKCE] ve které uvedlo, že dokumenty, které byly podkladem závazného stanoviska, anebo z nichž ministerstvo vycházelo při posuzování žádosti o přezkum tohoto závazného stanoviska, jsou protokol a vyjádření KHS. Oba dokumenty rovněž přiložilo. Dále uvedlo, že kopie obou dokumentů již byly žalobkyni poskytnuty, a to dopisem ze dne 15. 3. 2018. Dne 23. 3. 2018 podala žalobkyně na postup ministerstva stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona. V této stížnosti žalobkyně uvedla, že žádný z poskytnutých dokumentů neobsahuje vyžádané informace, přičemž již uplynula zákonná lhůta k vyřízení žádosti. Ministerstvo následně dne 4. 5. 2018 vydalo rozhodnutí, č. j. [REDAKCE], jímž žádost o informace odmítlo s odkazem na § 15 odst. 1 informačního zákona, neboť shledalo, že požadovanými informacemi nedisponovalo, a ani nemělo povinnost požadovanými informacemi disponovat. Žalobkyně se s tímto závěrem neztotožnila a podala rozklad, v němž setrvala v názoru, že ministerstvo bylo povinno požadovanými informacemi disponovat, čili je i žalobkyni poskytnout. Rovněž konstatovala, že ministerstvo v odůvodnění neuvedlo, jaké konkrétní úsilí o dohledání informací vyvinulo.
12. O rozkladu rozhodl ministr žalobou napadeným rozhodnutím, jímž rozklad v souladu s § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu zamítl. Ministr v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve shrnul předchozí průběh správního řízení, načež uvedl, že vydání prvostupňového rozhodnutí považuje za nadbytečné, nicméně nikoliv nezákonné, když ministerstvo již předtím žalobkyni poskytlo veškeré relevantní podklady, které mělo k dispozici z titulu předchozího přezkumu závazného stanoviska KHS, jenž byl uzavřen přípisem žalobkyni ze dne 24. 1. 2018, č. j. [REDAKCE]. Posléze ministr uvedl, že ministerstvo nebylo povinno disponovat jinými podklady, než které mu byly předloženy podřízeným orgánem, ledaže by provádělo vlastní dokazování a autonomně shromažďovalo další podklady. Předmětem řízení o poskytnutí informace ve smyslu informačního zákona nebylo přezkoumávání postupu ministerstva při přezkumu závazného stanoviska KHS, nýbrž toliko poskytnout informace, které se vztahují k jeho činnosti a kterými je ze zákona povinno disponovat. Ministerstvu tak nesvědčila povinnost vydat jiné podklady než ty, které objektivně existovaly, přičemž tyto podklady žalobkyni k její žádosti o informace vydalo ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Ministr řetězíci se úkony žalobkyně v projednávané věci označil spíše za projev jejího nesouhlasu s výsledkem přezkumu závazného stanoviska krajské hygienické stanice a jako vyřizování si účtů s orgány ochrany veřejného zdraví, které již téměř hraničily se zneužitím práva na informace. O tom podle ministra svědčila i samotná obsahová kompozice rozkladu žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, v níž žalobkyně polemizovala se závěry obsaženými v protokolu a odkazovala na záznamy a fotografie. K rozkladové námítky žalobkyně o tom, že ministerstvo bylo povinno disponovat informacemi požadovanými v žádosti o informace z důvodu předchozího přezkumu závazného stanoviska KHS, ministr konstatoval, že odborná otázka zákonnosti tohoto závazného stanoviska nebyla předmětem řízení v projednávané věci. Ministr v této souvislosti rovněž rozporoval relevanci k rozkladu žalobkyni předkládaných příloh včetně stejnopisu podnětu žalobkyně k přezkumu závazného stanoviska KHS, či fotografické a audiovizuální dokumentace k tomuto přezkumu vztažené. Ministr tak znovu upozornil, že smyslem informačního zákona není přezkoumávání postupů ministerstva podle jiných právních předpisů.

13. Ministr za jedinou způsobilou, nikoliv však důvodnou rozkladovou námitku, označil tvrzení žalobkyně, že ministerstvo mělo v rámci prvostupňového rozhodnutí odůvodnit, že vyvinulo úsilí k vyhledání žalobkyní požadovaných informací a že nebylo povinno požadovanými informacemi disponovat. Žalobkyně ovšem podle ministra v této námitce ani sama neuváděla, na základě čeho by ministerstvo mělo povinnost disponovat protokoly o měření hluku jinak než v rámci přezkumného úředního postupu, v němž spisovou dokumentaci ministerstvu předkládá podřízený orgán ochrany veřejného zdraví. Žádost o informace tedy ministerstvo vyřídilo tak, že žalobkyni primárně poskytlo podkladové informace, kterých se mu dostalo v souvislosti s provedeným přezkumem závazného stanoviska KHS, přičemž další informace v předmětné záležitosti nemělo. Ministr tedy shledal, že ministerstvo žádost o informace fakticky vyřídilo poskytnutím těchto informací s tím, že ohledně dalších žalobkyní vyžadovaných informací uzavřel, že je k dispozici neměl, a ani nebyl povinen jimi disponovat. S ohledem na takto konstatované momenty proto ministr odmítl případnost aplikovatelnosti žalobkyní odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 41. Pokud je dle žalobkyně nezbytné, aby ministerstvo garantovalo dodržování povinností provozovatele pílařského závod *pro futuro*, ministr uvedl, že se v těchto případech nejednalo o informace ve smyslu informačního zákona, neboť tyto objektivně neexistovaly.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně s takovým postupem výslovně souhlasila a žalované ministerstvo s takovým projednáním věci svůj nesouhlas ve stanovené lhůtě nevyjádřilo.
15. Při posouzení oprávněnosti podané žaloby soud předně uvádí, že neshledal důvod odchýlit se od závěrů, které v obdobné věci týchž účastníků řízení již vyslovil zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 A 87/2018 - 45.
16. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
17. Podle § 3 odst. 3 informačního zákona se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
18. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
19. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, jakož i právní doktrína (srov. např. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016), přitom shledaly jako přípustnými důvody pro odmítnutí poskytnutí žadatelem vyžádaných informací rovněž důvody povahy faktické. Nejtýpčtější faktickou situací, která brání poskytnutí určité informace, je její fyzická nedostupnost pro povinný subjekt, čili její relativní neexistence ve vztahu k povinnému subjektu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007 - 56). V takovém případě by totiž povinný subjekt musel požadovanou informaci nově vytvořit nebo obstarat, což je v rozporu s výše citovaným § 2 odst. 4 informačního zákona. Soud však zároveň připomíná, že pokud povinný subjekt má požadovanými informacemi dle zákona disponovat, a tyto fakticky nemá, musí je opět vytvořit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011 - 67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS). Ohledně zákonného požadavku povinného subjektu disponovat určitou konkrétní informací poskytla s mimořádným interpretačním účinkem i pro nyní souzenou věc své odborné stanovisko rovněž právní doktrína (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 2 odst. 4

informačního zákona) v tom směru, že „... povinnost mít určitou informaci musí být buď stanovena výslovně a konkrétně, nebo musí z určitého zákonného ustanovení zcela nepochybně vyplývat (např. tím, že by jí stanovou povinností nebylo možné žádným myslitelným způsobem splnit, pokud by povinný subjekt nedisponoval informacemi v míře požadované žadatelem). Dovožovat povinnost mít konkrétní informace v podrobné struktuře jen z obecných povinností by nakonec vedlo k absurdním situacím, v nichž by např. již s obecnou povinností obce účelně a hospodárně nakládat se svým majetkem, sledovat závazky a chránit tento majetek ..., bylo možné spojit povinnost poskytnout žadateli podrobné statistiky o nakládání s tímto majetkem, jejichž vedení by pro obec bylo zcela zbytečné a nevyužitelné“.

20. K prvnímu žalobnímu bodu soud nejprve konstatuje, že ministr v napadeném rozhodnutí uvedl, že ministerstvo posuzovalo žádost o informace dle skutečného obsahu tak, že žalobkyně žádá fakticky o podkladové informace, na jejichž základě ministerstvo přezkoumávalo závazné stanovisko KHS (o tom svědčil závěrečný odstavec žádosti) a dále na str. 3 rovněž konstatoval, že ministerstvo si správně učinilo úsudek o obsahu žádosti, která zjevně směřovala ke spisové dokumentaci Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, vůči níž je ministerstvo nadřízeným orgánem a jejíž závazné stanovisko na základě podnětu žalobkyně přezkoumávalo. Žalobkyně pak s poukazem na předně uvedené v tomto žalobním bodu namítala, že správní orgán vyložil žádost v rozporu s jejím obsahem, neboť skutečnost, že poptávané informace byly podklady závazného stanoviska KHS, anebo z nich ministerstvo vycházelo při posuzování žádosti o přezkum závazného stanoviska KHS, byla pouze jedním z kritérií žádosti.
21. Předmětná žádost žalobkyně je přitom koncipována tak, že jsou žádány záznamy tykající se provozních situací konkrétního pilařského závodu Pila Kovářská uvedených v bodech 1 až 6, přičemž k těmto provozním situacím jsou žádány záznamy uvedené pod písm. a) až c). Dále je uvedeno, že „žadatelka upřesňuje, že poptává pouze takové záznamy, které byly podkladem závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, č. j. [REDAKCE] ze dne 1. 8. 2017, anebo z nichž Ministerstvo zdravotnictví vycházelo při posuzování žádosti o přezkum tohoto závazného stanoviska“. Soud má tak za to, že nemůže být pochyb o tom, že právě sama žalobkyně vymezila (upřesnila) předmět své žádosti o informace tak, že poptává pouze záznamy, které byly podkladem závazného stanoviska KHS, anebo z nichž ministerstvo vycházelo při posuzování žádosti o přezkum tohoto stanoviska. Správní orgány tak dle stanoviska soudu vyložily závěrečné upřesnění žádosti žalobkyně při posuzování žádosti jako celku správně a zcela přiléhavě. Námitku proto shledal soud nedůvodnou.
22. V druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávné skutkové úvaze o tom, že přípisem ze dne 15. 3. 2018, č. j. [REDAKCE], ministerstvo vyřídilo žádost o informace, když požadované informace vlastně neposkytlo. Soud předně uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že na předmětnou žádost žalobkyně ze dne 5. 3. 2018 reagovalo ministerstvo přípisem ze dne 20. 3. 2018, č. j. [REDAKCE] nikoliv přípisem ze dne 15. 3. 2018, č. j. [REDAKCE]. Ministr přitom v napadeném rozhodnutí nejprve shrnul skutkový stav, přičemž uvedl, že na základě žádosti žalobkyně ministerstvo písemností ze dne 20. 3. 2018 zaslalo žalobkyni protokol a vyjádření KHS. Ministr v napadeném rozhodnutí zároveň uvedl, že ministerstvo v písemnosti ze dne 20. 3. 2018 rovněž konstatovalo, že tyto informace (dokumenty) již byly žalobkyni poskytnuty jinou písemností ze dne 15. 3. 2018. Dále v odůvodnění na str. 3 ministr konstatoval: „Z pohledu zákona č. 106/1999 Sb. mám naopak žádost žadatelky, nota bene nikoliv ojedinelou, ale jednu z vícero řetězcích se, za vyřízenou již písemností ze dne 15. 3. 2018, č. j. [REDAKCE]“. Právě na základě naposledy uvedené věty žalobkyně napadá obsah písemnosti ze dne 15. 3. 2018, ačkoliv sama v žalobě uvádí, že touto písemností byla vyřízena jiná její žádost o informace. Soud dodává, že ministerstvo ve svém vyjádření k žalobě uvedlo, že ministr dospěl k názoru, že žádost bylo možné vyřídit a považovat ji za vyřízenou již přípisem ze dne 20. 3. 2018.
23. Z výše uvedeného je tak zcela zřejmé, že ministr nesprávně v napadeném rozhodnutí na str. 3 uvedl, že má žádost žalobkyně za vyřízenou již písemností ze dne 15. 3. 2018, ačkoliv jak ze skutkové rekapitulace napadeného rozhodnutí, tak z předloženého správního spisu je zřejmé, že se jednalo o písemnost ze dne 20. 3. 2018. Tato skutečnost však dle stanoviska soudu na

zákonnost napadeného rozhodnutí nemohla mít žádný vliv. Rozhodně pak nelze mít za to, že by ministerstvo měnilo v rámci svého vyjádření k žalobě důvody, na kterých je založeno napadené rozhodnutí, jak žalobkyně uvedla v podané replice. Soud byl přitom v dané věci oprávněn se zabývat pouze námitkami ve vztahu k předmětné žádosti o informace ze dne 5. 3. 2018, nikoliv ve vztahu k jiné žádosti. Žalobkyně si navíc sama byla vědoma toho, že přípisem ze dne 15. 3. 2018 bylo reagováno ministerstvem na jinou její žádost, a i přesto napadla v podané žalobě obsah tohoto přípisu, kterým se však soud nemohl v posuzované věci zabývat.

24. Žalobkyně v rámci tohoto žalobního bodu však rovněž namítala, že „*i kdyby vyžádaná informace žalobkyni tímto přípisem (nebo i jinak) poskytnuta byla, nemůže vedle sebe obstát postup, kterým se informace poskytuje (de facto pozitivní rozhodnutí) a rozhodnutí, kterým se žádost odmítá (negativní rozhodnutí)*“. K této údajně nepřipustnosti současné existence pozitivního a negativního rozhodnutí o žádosti o informace soud konstatuje, že sám ministr sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí do určité míry zpochybňoval potřebnost vydání odmítavého prvostupňového rozhodnutí, nicméně, na rozdíl od něho, zdejší soud shledává postup ministerstva v projednávané věci jako správný a souladný se zákonem, neboť je přílehlavý okolnostem projednávaného případu, v němž se žalobkyně po vydání dostupných informací na ministerstvo znovu obrátila se stížností na nedostatečné vyřízení žádosti o informace tak, jak jí to ostatně umožňoval informační zákon. Ministerstvo právě až na základě prvostupňového rozhodnutí dalo řádně a jednoznačně vůči žalobkyni najevo, že její žádost o informace v širším nežli již poskytnutém rozsahu odmítá a předestřelo z jakých konkrétních důvodů – v daném případě pro faktickou neexistenci vyžadovaných informací v dispoziční sféře ministerstva. Jen díky takto vydanému prvostupňovému rozhodnutí se koneckonců mohla žalobkyně následně účinně bránit podaným rozkladem a poté i žalobou proti napadenému rozhodnutí. Druhý žalobní bod je tedy též nedůvodný.
25. Soud k druhému žalobnímu bodu nad rámec již uvedeného konstatuje, že nepominul, že se žalobkyně dopustila logického rozporu ve svých žalobních tvrzeních a to jejím současným tvrzením, že přípis ministerstva ze dne 15. 3. 2018 nepředstavoval (pozitivní) vyřízení žádosti o informace, a následným tvrzením o nepřipustnosti tohoto pozitivního rozhodnutí ministerstva a vedle toho i následně vydaného negativního rozhodnutí ministerstva (tj. prvostupňového rozhodnutí). Takto soudem zjištěný vnitřní rozpor námitkové argumentace je třeba přičíst především zjevné účelovosti žalobkyní formulované žalobní námitky.
26. K třetímu žalobnímu bodu, v němž žalobkyně zpochybňovala napadené rozhodnutí pro údajně existující vnitřní logický rozpor mezi výrokem, v němž ministr zamítl její rozklad, a odůvodněním, v němž ministr konstatoval, že žádost o informace byla vyřízena ministerstvem jako žádost směřující k poskytnutí existujících informací, soud uvádí, že ani v tomto případě neshledal žalobní námitku žalobkyně jako důvodnou.
27. Žalobkyně podle přesvědčení soudu touto žalobní námitkou pouze uměle a účelově vytrhávala z celého kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí ty partie, které pro jí takto konstruovaný vnitřní konflikt údajně svědčily. Ministr vskutku z předchozího průběhu řízení seznal, že si ministerstvo žádost o informace vyhodnotilo jako žádost, která směřovala k poskytnutí existujících informací, které vyhledalo, a po takto vynaloženém úsilí rovněž žalobkyni poskytlo. Další postup ministerstva přitom vyvolala sama žalobkyně svou stížností indikující nespokojenost s předchozím pozitivním vyřízením žádosti o informace, která ve svých důsledcích vedla ke zjištění ministerstva, že dalšími informacemi ve smyslu podané žádosti o informace nedisponovalo, přičemž si zároveň nebylo vědomo zákonné povinnosti takovými následně vyžadovanými informacemi disponovat. V tomto kontextu tedy soud nijak nepřekvapuje, že ministr se v odůvodnění relevantně, tj. způsobem podporujícím výrok napadeného rozhodnutí, vyjádřil v tom smyslu, že podpořil ministerstvo v odmítavém závěru prvostupňového rozhodnutí, jímž toto teprve následně odmítlo poskytnout žalobkyni všechny požadované údaje, o jejichž existenci ona sama polemizovala v návaznosti na svou vlastní, jen subjektivně pocítovanou, čili fakty nepodloženou, představu o průběhu posuzování podnětu k přezkumu závazného

stanoviska KHS ministerstvem. Soud v tomto ohledu neshledává napadené rozhodnutí jakkoliv rozporné.

28. Žalobkyně dále ve čtvrtém žalobním bodu zpochybňovala, že se ministr nevypořádal s rozkladovou námitkou žalobkyně, že ministerstvo bylo povinno disponovat jí požadovanými informacemi, když pouze v napadeném rozhodnutí zmínil, že žalobkyně neuvedla, na základě čeho by ministerstvo mělo být povinno disponovat protokoly o měření hluku či jinými záznamy. Žalobkyně setrvala v této žalobní námitce v přesvědčení, že tato povinnost ministerstva disponovat požadovanými informacemi plynula ze zásad správního práva obsažených v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť ministerstvo jako nadřízený správní orgán provádělo přezkum správních aktů vydávaných krajskými hygienickými stanicemi, konkrétně závazných stanovisek ve smyslu § 77 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.
29. Soud v této souvislosti zároveň předesílá, že v minulosti k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí Nejvyšší správní soud obecněji opakovaně judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi žalobcem uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případech, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).
30. V projednávaném případě tedy soud ověřil, zdali se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr předmětnou rozkladovou námitkou žalobkyně zabýval, přičemž seznal, že se jí zabýval poměrně adresně. Ministr v odůvodnění napadeného rozhodnutí tuto námitku žalobkyně označil za nedůvodnou již jen proto, že žalobkyně v ní neuvedla, na základě čeho, čili jaké právní úpravy, mělo být ministerstvo povinno disponovat jí vyžádanými protokoly o měření či obdobnými záznamy různých zdrojů hluku s tím, že veškeré dostupné informace obdrželo v rámci přezkumného úředního postupu v důsledku předložení spisové dokumentace podřízeným orgánem ochrany veřejného zdraví. Současně ministr v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na skutečnost, že žádost o informace byla vyřízena ministerstvem poskytnutím kopií podkladových informací ze spisu sp. zn. [REDAKCE] žalobkyni. Tyto informace mu přitom byly známy jen z této úřední činnosti, přičemž jiné informace k dispozici nemělo. Ministr rovněž konstatoval, že pokud ministerstvo požadovanými informacemi v určité míře disponovalo, neznamenalo to, že jen z důvodu podaného podnětu k přezkumu závazného stanoviska vyplývaly ministerstvu povinnosti shromažďovat další podklady a vytvářet nové informace. V neposlední řadě také ministr v napadeném rozhodnutí zmínil spekulativní charakter žalobkyni požadovaných informací, který hraničil až se zneužitím práva na informace. Ministr se tak adresně touto námitkou zabýval a vypořádal ji tím, že dal najevo, jak o ní uvážil a k jakým závěrům ohledně ní dospěl.
31. Sama žalobkyně podle závěru zdejšího soudu ve svém rozkladu, kromě obecného poukazu na zásadu materiální pravdy a na zásadu vyšetřovací, nijak nespécifikovala, na základě jakého konkrétního zákonného ustanovení vyvozovala, že by ministerstvo mělo být povinno disponovat jí dodatečně vyžadovanými informacemi. Soud v této souvislosti neopomíná připomenout, že žalobkyně v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí ve vztahu k nyní zmiňovanému § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu pouze uvedla, že požadavek aplikace základních zásad správního práva

musel být ministerstvem zohledněn v rámci přezkumného řízení, resp. v rámci šetření, zda přezkumné řízení vůbec zahájit, tj. ve zcela odlišném řízení než v projednávané věci. Soud k tomu dále konstatuje, že přezkumné řízení jako zvláštní procesní institut podle správního řádu nepředstavuje mimořádný opravný prostředek, se kterým by účastníci řízení disponovali. Účastníci řízení (jako např. žalobkyně při podání podnětu k přezkumu zákonnosti závazného stanoviska KHS) tak mohli toliko podnětem upozornit na možnou nezákonnost rozhodnutí s tím, že případná změna nebo zrušení správního rozhodnutí je v takovém řízení zcela v dispozici správního orgánu – řízení je vždy zahajováno toliko z moci úřední. Přezkumné řízení tudíž představovalo toliko dozorcí nástroj v rukách instančně nadřízeného správního orgánu, v projednávaném případě ministerstva. Blíže k charakteru přezkumného řízení soud odkazuje na závěry právní doktríny (srov. např. Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. C. H. Beck, 2016, str. 280 – 281). Tím spíše podle názoru soudu nelze očekávat, že by do řádnosti průběhu přezkumného řízení, resp. vyřizování podnětu k přezkumnému řízení bylo možné zasahovat dokonce následně, neřku-li na základě žádosti o informace postupem podle informačního zákona tak, jak by to mohlo vyplývat z argumentace, kterou žalobkyně soudu předestřela, navíc spekulativním tvrzením jí předvídané existence určitých konkrétních podkladů, které si mělo při vyřizování podnětu k přezkumnému řízení ministerstvo opatřit. Ke kontrole zákonnosti a k zajištění případné nápravy správního rozhodování byly totiž podle zdejšího soudu zásadně určeny jednak řádné a mimořádné opravné prostředky proti vlastnímu rozhodnutí, pro jehož účely bylo dané závazné stanovisko vydáno, a jednak soudní kontrola zákonnosti rozhodování správních orgánů. Soudu přitom v takto naznačených souvislostech nešel pro nyní souzenou věc naprosto přiléhavý závěr Nejvyššího správního soudu, a sice že „*právo na přístup ke informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu ke informacím se nemůže účastník řízení domáhat „dovysvětlení“ toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny...*“, když přístup žadatele o informace by vedl k paralyzování povinných subjektů, jež by byly nuceny skrze neustále nové žádosti odpovídat a dovysvětlovat svá předchozí rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014 - 64, a recentní rozsudek téhož soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018 - 23).

32. K tomu je třeba zohlednit i skutečnost, že povinný subjekt nemá důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, nedisponuje jimi, resp. disponovat ani nemůže, je ovšem povinen řádně zdůvodnit, jaké konkrétní skutečnosti jej k tomuto závěru vedly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36). Ministerstvo k žádosti o informace žalobkyni vydalo jemu dostupné informace, které následně v prvostupňovém rozhodnutí prohlásilo za kompletní, když uvedlo, že vedeno snahou žalobkyni informace poskytnout, kontaktovalo pracovníky odboru ochrany veřejného zdraví ministerstva. Bohužel však bylo zjištěno, že vyjma protokolu a vyjádření nemá ministerstvo k dispozici jiné doklady k průběhu a výsledkům měření hluku z provozu předmětného závodu. Rovněž uvedlo, že záznamy o tom, že ke konkrétním situacím v pilařském závodu nebude v budoucnu docházet a že se v hluku při nastíněných situacích nebude vyskytovat tónová složka, ministerstvo přirozeně nemohlo mít k dispozici. Závěrem konstatovalo, že požadované informace nejsou (a dílem ani přirozeně nemohou být) ministerstvem shromažďovány, ministerstvo nemá ani povinnost tak činit, když mu takový postup žádný právní předpis neukládá, a požadovanými informacemi tak objektivně nedisponuje. Dle stanoviska soudu tak ministerstvo jako povinný subjekt dostalo uvedeným judikatorním požadavkům.
33. V napadeném rozhodnutí podané vypořádání předmětné rozkladové námitky žalobkyně, které do značné míry prostupovalo celým obsahem jeho odůvodnění, tudíž shledal zdejší soud zcela postačujícím k tomu, aby napadené rozhodnutí bylo možné hodnotit jako přezkoumatelné. Proto musel soud žalobní námitku žalobkyně jako nedůvodnou odmítnout, když zdůvodnění námitky považuje i za věcně správné.
34. Konečně, k pátému žalobnímu bodu, podle něž si ministerstvo opatrovalo v rámci vyřizování podnětu k přezkumu závazného stanoviska další podklady, což zpochybňuje vlastní odůvodnění

napadeného rozhodnutí (skutečnost, že ministerstvo jiné podklady nemá), soud konstatuje, že ani v případě této žalobní námitky nemohl vejít v žalobní argumentaci žalobkyně. Tuto žalobní námitku zdejší soud totiž považuje za zcela mimoběžnou ve vztahu k projednávané věci, týkající se svobodného přístupu k informacím, neboť se žalobkyně prostřednictvím ní vlastně jen snažila usvědčit ministra ze lži, a na základě toho posléze zpochybnit tvrzení ministra v napadeném rozhodnutí, resp. rovněž tvrzení ministerstva v prvostupňovém rozhodnutí. Soud nadto nerozumí důvodu, proč žalobkyně takovou žalobní námitku právě v souvislosti s projednávanou věcí vznesla, když jí byla předmětná informace o provozu nákladních automobilů navážejících surové dřevo do prostor předmětného pilařského závodu připisem ze dne 24. 1. 2018, č. j. [REDAKCE], poskytnuta, a to již v souvislosti s vyřízením jejího podnětu k přezkumnému řízení. Ministr, resp. před ním již ministerstvo tak neměli důvod předpokládat, že by právě tato informace nebyla pro účely jejího svobodného přístupu k informacím ve smyslu informačního zákona již tou dobou v dispoziční sféře žalobkyně. V žádném případě tak nelze z této skutečnosti dovozovat, že by ministerstvo, potažmo ministr měli k dispozici ještě jiné podklady, které by snad žalobkyni „zatajili“. Žalobkyně v tomto směru ostatně neidentifikovala žádnou skutečnost či podklad, ze kterých mělo ministerstvo v písemném vyřízení podnětu vycházet a které by žalobkyni již neposkytlo.

35. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci mělo plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2020

[REDAKCE]
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]